

Itineraris senyalitzats al Parc del Montnegre i el Corredor

- GR 5 Sender dels miradors. De Sant Celoni a Sant Iscle de Vallalta*
- GR 83 Camí del nord o del Canigó. De Mataró a Sant Celoni*
- GR 92 Sender del Mediterrani. De Tordera a Llinars del Vallès*
- PR-C 146 De Calella a Tordera*
- PR-C 216 De Canyamars al santuari del Corredor
- SL-C 71 El dolmen de Pedra Gentil
- SL-C 72 La plana del Corredor
- SL-C 73 Les alzines de Can Portell
- SL-C 74 El pont de la Vila
- SL-C 76 Camí del torrent d'en Puig al Corral*
- SL-C 77 Can Vilar i el sot de Can Montasell
- SL-C 78 L'ermita de l'Erola
- SL-C 79 La vall d'Olzinelles
- SL-C 80 El dolmen de Ca l'Arenes
- SL-C 101 La vall de la riera de Pineda
- SL-C 102 Les Torrenteres
- SL-C 103 Montnegre carener
- SL-C 105 El pla de Forcs
- SL-C 106 Sant Corneli
- SL-C 110 De Vallgorguina a Olzinelles
- Dosrius 7
- Dosrius 7A

* Rutes que no tornen al punt d'inici

 Fullat disponible

Equipaments i serveis més propers

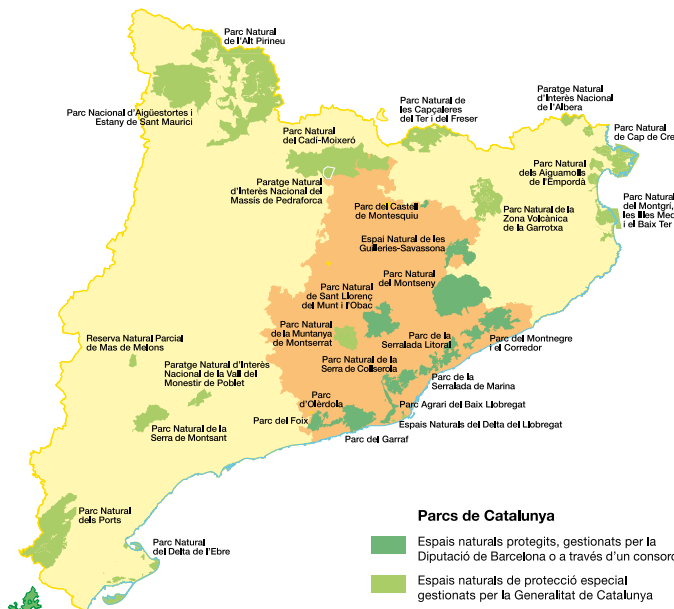
Horaris i adreces: <https://parcs.diba.cat/web/montnegre/centres-i-punts-d-informacio>

Punt d'Informació de Fogars de la Selva

Punt d'Informació al Museu del Bosc i la Pagesia de Vallgorguina

Punt d'informació a l'Oficina de Turisme de Sant Celoni

Centre de Documentació del Parc del Montnegre i el Corredor (Sant Celoni).

Parcs de Catalunya
■ Espais naturals protegits, gestionats per la Diputació de Barcelona o a través d'un consorci
■ Espais naturals de protecció especial gestionats per la Generalitat de Catalunya

Xarxa de Parcs Naturals

Opineu sobre els parcs

Parcs de Catalunya

Xarxa de Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona

Parc del Castell de Montesquiu, Espai Natural de les Guillerries-Savassona, Parc Natural del Montseny, Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, Parc del Montnegre i el Corredor, Parc de la Serralada Litoral, Parc de la Serralada de Marina, Parc Natural de la Serra de Collserola, Parc Agrari del Baix Llobregat, Parc del Garraf, Parc d'Oïèrdola, Parc del Foix.

Xarxa de Parcs Naturals

Gerència de Serveis d'Espais Naturals

Comte d'Urgell, 187. 08036 Barcelona

Tel. 934 022 428

xarxaparc@diba.cat · parcs.diba.cat

Gabinet de Premsa i Comunicació. Textos: Joan Manel Riera Vidal. Fotografies: Joan Manel Riera Vidal. DL B 8109-2021. Paper procedent de fonts responsables amb el medi ambient

Parc del Montnegre i el Corredor

ITINERARIS SENYALITZATS

SL®-C 106

Sant Corneli (Fogars de la Selva)

Diputació Barcelona

Xarxa de Parcs Naturals

Parc del Montnegre i el Corredor

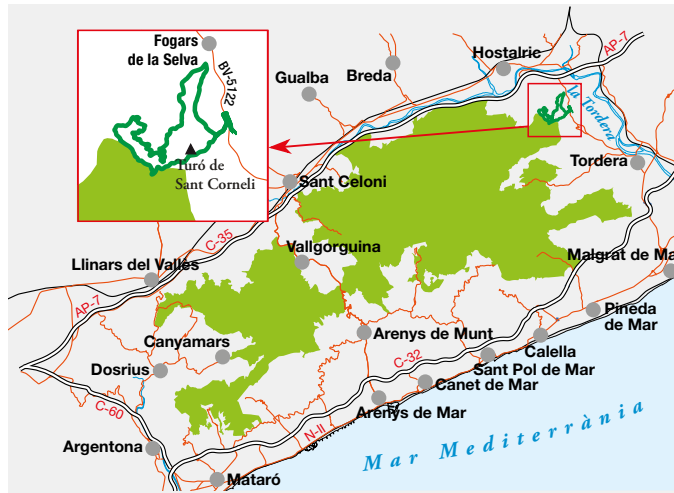

© Iconologics

Entre vora mar i terra endins, sota l'ombra de boscos atapeïts, testimonis d'antics usos forestals

Dòlmens neolítics, restes ibèriques i esglésies medievals es reparteixen dins un paisatge vorejat de conreus, boscos i masies. Tot plegat ens parla de petites històries privades i de supervivència col·lectiva.

Accés al punt d'inici

En cotxe

– Per la BV-5122, de Tordera a Hostalric, fins a la benzinera de la urbanització Parc dels Prínceps Fogars de la Selva (km 5) i seguint indicacions «Museu de la Pagesia» des del semàfor.

En tren

– Rodalies Renfe, línia R2 Nord, estació d'Hostalric. També Rodalies Renfe, línia R1, estació de Blanes. Enllaç amb bus Hostalric-Blanes, empresa Sagalés, línies 603 i 620

En autobús

Empresa Sagalés, línies 603 i 620, des d'Hostalric (av. Coronel Estrada) o des de Blanes (estació d'autobusos) fins a la benzinera de la urbanització Parc dels Prínceps. Calendari i horaris limitats.

Característiques i recomanacions

Distància: 9,3 km

Durada: 3 h

Dificultat: mitjana

Senyalització: blanc i verd, SL-C 106

Recomanacions:

- Porteu calçat adequat i aigua.
- No llenceu deixalles ni arrenqueu cap mena de planta.
- Procureu no destorbar la fauna. Cal evitar qualsevol contacte amb animals, especialment amfibis, per tal d'evitar que es pugui produir una contaminació de malalties a la fauna.
- Respecteu l'activitat de les masies i explotacions agràries per on passeu.
- Porteu el gos lligat prop de les cases, dels ramats i del bestiar domèstic o altres indrets freqüentats.
- Vigileu amb la resta d'activitats que interaccionen en les pistes i camins per on passeu.

Per a més informació, consulteu el web o els punts i centres d'informació.

Al codi QR trobareu més informació sobre aquesta excursió.

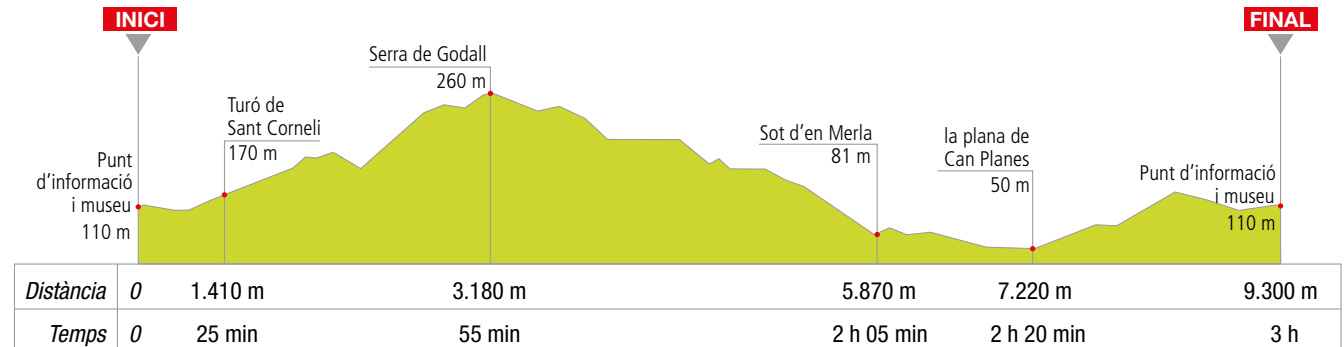
DADES PRINCIPALS

Any de constitució: 1989
Superfície protegida: 15.010 ha

MÉS INFORMACIÓ

Oficina del Parc del Montnegre i el Corredor

C. de l'Església, 13, 2n
08471 Vallgorguina
Tel. 934 727 670
p.montnegre@diba.cat

Descripció de l'itinerari

Aquest itinerari permet conèixer rellevants elements geològics, botànics, faunístics, històrics i culturals de Fogars de la Selva, tot emmarcant-los en el seu context geogràfic. Trobem la fita d'inici davant del Museu de la Pagesia de Fogars de la Selva.

Del Museu de Fogars de la Selva a la pedra de Godall

Iniciem el recorregut per la pista asfaltada d'accés al Museu de Fogars de la Selva **1**, en direcció cap a la benzineria. Travessem la carretera pel semàfor i prenem el vial de servei cap a l'esquerra. Seguim direcció vers la pedrera de Can Savoia, deixant a l'esquerra els accessos a una urbanització i a la casa de Can Savoia, i, a la dreta, les entrades a les masies de la Creu de Capó (on trobem el retorn de l'itinerari) i Can Quiset. En aquesta pujada preu atenció a la bruga, que es confon amb el bruc. Ambdós els podem comparar al llarg de gairebé tot el recorregut.

Després de contemplar a llevant una àmplia panoràmica sobre la Baixa Tordera i el massís de Cadiretes, deixarem a l'esquerra la tanca d'accés a la pedrera i girarem a la dreta vers el collet que separa els turons de Sant Corneli **2** i de Can Savoia (el de la pedrera). Allà trobarem un indicador de la pujada al primer turó. Podem visitar-lo per després tornar a aquest punt.

Baixem fins al coll de Rosella, on un camí en baixada a la dreta ens permet fer drecera i estalviar-nos 3 quilòmetres. Si optem per fer el recorregut complet, seguim recte cap a ponent, en forta pujada, vers la carena de la serra de Godall **3**, deixant a l'esquerra un parell de camins. Se'ns ofereixen àmplies vistes cap al Montnegre. Dalt, arran de pista, una fita de basalt volcànic separa termes (Fogars i Tordera) i comarques (la Selva i el Maresme). Uns metres enllà, a l'esquerra, podem accedir a la pedra de Godall. **3**

De la pedra de Godall a la torre del Telègraf

Seguim cap a ponent fins que la pista trenca a la dreta, en baixada, per la baga del turó de Terra Negra. En un punt, ens sorprendrà un petit aflorament d'argila roja al marge. Poc més avall, deriva del principal un camí a l'esquerra. En aquest punt es troba l'accés a la torre del Telègraf, també dita «de telèfons» **4**, de l'antic telègraf òptic, a 130 m.

De la torre del Telègraf a Can Ploc

Continuem per la pista principal, que trenquem a la dreta. Baixa travessant una pineda oberta al solet; ens du a creuar la capçalera del sot dels Horts. La baixada ens ofereix vistes a llevant vers el pla de Massanet i les Gavarres al fons. Travessarem els alzinars del bosc de Can Planes, a la baga de la serra de Godall. Aquí l'alzinar és ombrívol i més humit, gairebé madur, amb molts roures i grans pins pinyers. Arran de camí però molt amagats per la boscúria, els vestigis d'antigues cases de pagès ens xiuxiuegen records de la gent que hi vivia i treballava. La primera, Cal Ploc, a la dreta.

Pel sot d'en Merla vers la plana agrícola

El camí feréstec desemboca a una pista que, a la dreta i en pujada, ens retornaria al coll de Rosella. Prenem la baixada. Aviat passarem les ruïnes de Can Llagosta de Dalt, a l'esquerra. El microclima fresc i humit del sot d'en Merla **5** facilita una vegetació molt diferent.

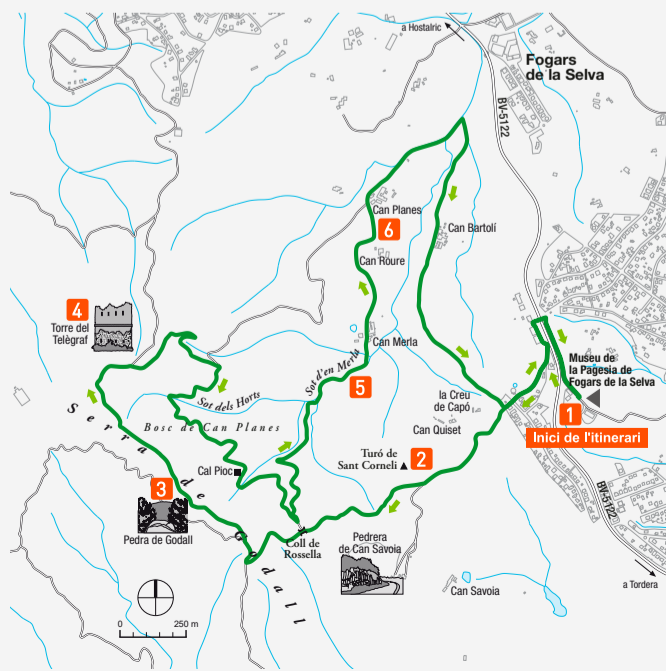
En depassar Can Merla, el camí esdevé pista asfaltada. El paisatge s'obre a la zona agrícola de Can Roure i Can Planes **6**. Resseguim la pista sense defugir-la fins a ultrapassar Can Planes i el seu molí de vent. Al bell mig de la plana oberta, enfront d'un roure gros que creix al marge esquerre de la riera, prenem el camí també asfaltat que marxa a la dreta.

Algunes cases de propietat privada rellevants són: Can Roure, de 1497, serva finestres gòtiques conopials i contraforts del segle XVI, i Can Planes, de llinatge referenciat ja el 1297, es diversificà en el temps en dos cognoms i tres masos —d'amunt, d'avall i del mig. Ben a prop hi ha els vestigis d'un molí de vent de principis de segle XX per aprofitar l'aigua freàtica i d'un forn de pega.

La pujada vers la Creu de Capó

El camí travessa la zona de conreus i s'enfila per la bosquina, passant pel costat de Can Bartolí. Primer, el bosc de pins, alzines i suros és alt i de sotabosc esclarissat, amb ginestó, ginebró, aladerns i marfull, entre altres arbusts. Més endavant, ultrapassada una línia d'alta tensió, es farà petit, dens i amb un alt dossier de pins pinyers esparços.

Al capdamunt de la pujada trobarem la masia de la Creu de Capó i, a l'esquerra, la mateixa pista per on hem començat, que ens conduirà de retorn al Museu de la Pagesia.

Sant Corneli dels Montells

Al cim d'aquest turonet —anomenat antigament puig dels Montells—, el 1200 hom fundà una església i priorat que depenien del monestir de Roca-rossa. Diversos documents en fan seguiment (el 1204, un testament; el 1351, sobre un incendi; el 1397, sobre l'ermita fra Andreu de Torranella, i el 1403, sobre els seus altars de Sant Corneli, Santa Maria i Sant Pere). L'església fou pràcticament destruïda durant la guerra del Francès (1810). A la dècada del 1970 fou enderrocada definitivament.

Els volcans de Sant Corneli

Fa tres milions d'anys i aprofitant les falles existents, es formaren dos volcans: un de gros (turó de Can Savoia) i un de petit (antic turó de Montells). L'erosió va fer desaparèixer els cons piroclàstics i només va deixar al descobert les xemeneies formades per unes magnífiques columnes basàltiques, reconegudes el 1879 pel farmacèutic Joan Teixidor. Els basalts del turó de Can Savoia han estat explotats, amb llargues interrupcions, des de fa més de 200 anys. Foren emprats per fer les llambordes de la plaça de Sant Jaume i del Born de Barcelona. Des del 1970 s'utilitzen com a àrids de trituració. No són visitables per raons de seguretat. Una dotzena de volcans més es troben a la comarca de la Selva.

La serra i la pedra del Godall

La pedra de Godall és un aflorament granític, com molts altres de la serralada, però amb un volum i una vinculació popular rellevants. La roca, un granit molt ric en quars, és erosionada químicament per l'aigua i genera formes arrodonides a partir de les diaclasis (bei). Molses i líquens de diverses espècies la colonitzen; també algunes plantes crasses, com l'orella de monjo. Algunes espècies d'animals tenen en aquestes roques una part del seu hàbitat: la sargantana i el dragó s'hi amaguen i escalfen; el gat mesquer i el cabirol hi marquen el territori amb llurs femtes.

La torre del Telègraf

La torre del turó Gros de Can Planes era la número 55 de la xarxa militar de telegrafia òptica que entre 1849 i 1862 comunicava Barcelona amb Girona. Era protegida per un destacament d'uns quinze soldats que s'hostatjaven a la planta baixa, atès el context bèl·lic de la segona guerra Carlina (o «dels Matiners») que motivà la construcció de la xarxa. Aquesta torre enllaçava visualment la del castell de Sant Joan de Blanes amb la d'Hostalric.

Cases embosquinades, memòria de pagès

La muntanya fou molt poblada, particularment des del segle XVI fins a mitjans del XX. Al bell mig del bosc apareixen vestigis d'una vida dura i molt vinculada als recursos forestals i agraris de subsistència. Cal Ploc, referenciada des de 1777 amb els seus primers pobladors —Mariana Roqueta i Jeroni Massó—, fou abandonada el 1896. Can Llagosta de Dalt, deshabitada des de 1906, comptava amb un forn de pa extern annex, parcialment conservat. Llorenç Verdaguer, Dolors Mas i el seu fill Francesc en foren els darrers habitants. D'ambdues cases només resten alguns murs amagats per la vegetació, arran de camí. Can Mateu Merla i la Casa Cremada són altres vestigis d'aquests sots.

Bosc caducifoli al sot d'en Merla

Aquesta raconada petita és fresca i humida. L'aigua hi corre gran part de l'any. A la part baixa, els bacteris del ferro tenyeixen de taronja l'aigua ferruginosa. La vegetació de ribera, la quantitat i diversitat d'arbres caducifolis, i la monumentalitat d'alguns pins són indicadors de la frescor i de l'abundància d'aigua. La verneda que ressegueix el torrent d'en Merla i la roureda de la raconada allotgen moltes espècies representatives d'aquest microclima: roures, grèvol, llorer, saüquer, sanguinyol, arç blanc, lloreret, ginebró, corniol... El castanyer mostra el seu declivi en mans de les plagues de fongs, afavorides pel canvi climàtic.

La plana de Can Planes

Aquesta petita plana al·luvial, on els sots d'en Merla, de l'alzina surera i dels trèmols conflueixen en el torrent de Can Planes, és rica en aigua, llum i nutrients. Sovint hi ha pollancredes als torrents que alimenten les indústries de l'emalatge i del contraxapat. Els conreus de blat, ordi, colza, civada i blat de moro s'alternen en una producció que alimenta una biodiversitat molt elevada. Ocells passeriformes hi viuen tot l'any, particularment a l'hivern; puputs, rossinyols i oriols s'hi desplacen a l'època de cria, entre moltes altres espècies. La miloca o aligot (*Buteo buteo*) fa niu als sots propers i caça en aquests espais oberts. N'és espècie bandera. Com també ho és l'aloc (*Vitex agnus-castus*), arbust rellevant del rec, caducifoli, aromàtic, florit estival de color blau marí i garant de castedat (segons la tradició).

Dels brucs a l'alzina

Els boscos actuals són hereus de l'intens aprofitament que els alzinars experimentaren fins al darrer terç del segle XX. L'abandonament ha conduït a diferents estadis de recuperació forestal. En tots ells, els inicis passen per brolles arbustives denses dominades pels brucs, fins que la creixença arbòria els col·lapsa i dona lloc a bosquines d'arboç amb pins, finalment dominades per les alzines velles. Deuen haver passat prop de cent anys. Encara a la pujada de Can Bartolí cap a la Creu de Capó, hom pot observar el duel de brucs: el boal (*Erica arborea*) i el d'escombres o bruga (*Erica scoparia*).